

ἐναέριος, καὶ κάτω φερομέν' ἡ ὄρασίς σου
τοῦ μελισσοτρόφου ὄρους ἡκολούθει τὴν σειράν.

Καταλήγουσαν εἰς ἄκραν Ἀναβύσσου τὴν ὀξεῖαν
εἰς τὴν χώραν ταύτην ὥρας ἐνδιέτριβες πολλὰς,
εἰς μακροῦ ἀμφιθεάτρου ἡρεμούσα τὴν ἐστίαν
ἕως νῦς τὰ πάντα μαύρας περιέβαλλε στολὰς.

Ὡς σκιὰ ἐκεῖθεν τότε ἀπεχώρεις σιγάλας,
ἐκθαμβος ὁ διαβάτης σὲ συνήκτα μοναχὴν,
ὅπισθ' ἐν σου δὲ τὸ κῦμα, μορμυρίζον ὡς ἰτέα
σειομένη, σ' ἐχαίρετα μὲ γλυκεῖαν στοναχὴν.

Μετ' αὐτοῦ κ' ἐγὼ ἐνόων τὸν κωφὸν χαιρετισμὸν μου
ἐπὶ τῶν ἰδίων λίθων ἐκαθήμην σιγαλὸς,
τὴν μονήρην ἀλκυόνα μόνην ἔχων σύντροφόν μου,
περὶ σὲ ἐνῷ ὁ νοῦς μου ἐπλανᾶτο ὁ δειλός.

Ἰπτατο ἡ νῦξ βραδεῖα· ἀδαμάντων μυριάδες
ἐσπινθήριον εἰς βράχων τὰ λουόμενα πλευρά,
ἡ μ' ὀξεῖαν ἐνθα κώπην ἐσχίζον αἱ ἀλάδες,
ὀλισθαίνουσαι ταχέϊαι, στροβιλούμενα νερά.

Ἀπεσύροντο καὶ αὗται ἀνὰ μέσον τῶν σκοπέλων,
εἰς βαθεῖαν δὲ ἡ κτίσις ἐκοιμᾶτο σιωπῇ,
ἦν τῆς ὀρμίσας ὁ κώδων, λεπτὸν ἦχον ἀποστέλλων,
διετάρασσε πολλὰκις εἰς ζεφύριον ῥιπήν.

Τότ' ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς νυκτὸς ἡ ἡρεμία
μὲ φαντάσματα ποικίλα φόβων, πόθων, λογισμῶν.
ἔσπαιρον ἐγὼ, ἂν κούφῃ ἡ ἐλπίς προσεμεῖδία,
καὶ ἐπάγωνα, ἂν πάλιν ἐβλεπα τὸν δισταγμὸν.

Γνόφον κρυερὸν νὰ χύνη εἰς τὰ φροῦδα ὄνειρά μου.

Ὡ! ποσάκις, δεισιδαίμων! εἰς αἰφνίδιον κραυγὴν
τῶν γλαυκῶν δὲν ἐξιπάσθην, ἡ ἔαν τὰ βλέμματά μου
τῶν ἀστέρων ἡκολούθουν τὴν διάττουσαν αὐγὴν!

Τὰς ἀμφιβολίας θέλων πρὸς στιγμὴν νὰ διαλύσω
ἔδρεπον ἐκ τῆς γῆς ἄνθος· ἦν ἀσφόδελος αὐτό!
ἀνεζήτουν ἐν τῷ σκότει, μήπως ἄλλο συναντήσω,
πλὴν ματαίως! οὐδὲν ἄλλο εἰς τὴν γῆν αὐτὴν πατῶ.

Παραϊτῶν τὴν ξηρὰν τότε πρὸς τὸν πόντον ἐτρεπόμην·
ὦ Θεέ! ἡ μικρολόγος τῶν ἐρώτων ἡ ψυχὴ!
ἔτρεμον καὶ ἐπεθύμουν, καὶ τὸ κῦμα ἡκρωμένη
ἂν εἰς βράχους γαληναῖον ἡ ἀπαίσιον ἤχει.

Μὲ πτερόεντα τὸν πόδα ἐκ τῆς ἄκρας ἀπεχώρουν,
ἂν κατὰ θυμὸν μαντεύων φαίνοτο ὁ οἰωτός·
ἐὰν ἦτον ἐναντίος, ἔτρεμον καὶ ἐδυσφόρουν,
κ' ὑπεράνω μου ὠχρεῖα τῆς σελήνης ὁ φανός. . .

Ἐφ' ἐνὸς τῶν τριῶν λίθων θέλησά ποτε νὰ γράψω
« καθὼς σοῦ, ὅτι καὶ ἄλλων ἡ ψυχὴ πενήθορεῖ ».

καὶ τὸν μίτον τῆς ζωῆς μου μετὰ σοῦ νὰ τὸν συνάψω·
πλὴν ἀπάντησιν ματαίως ἡ ψυχὴ μου καρτερεῖ. . .

Ἐφυγες τῆς Ἀχαΐας τοὺς τερπνοὺς ἀμπελοκήπους,
ἐνθα εἶδες κατὰ πρῶτον τῆς γεννήσεως τὸ φῶς,
καὶ ὡς ἔλαφες διψῶσα ἔδραμον κ' ἐγὼ ταχύπους,
καίτοι μόνων τῶν βραχάνων ἡ ὁδός μου ἦν τροφός.
Ἐν Πειραιεῖ Θ. Α.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

* * Εἰς τι χωρίον τῆς Ἰσπανίας κατεδικάσθη
ποτε εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον εἰς ῥάπτης· ἀλ-
λ' ἐπειδὴ ἦτο ὁ μόνος ὅστις ὑπῆρχεν ἐκεῖ, οἱ ἀ-
γαθοὶ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐκεῖνου συσκεφθέντες
μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τοὺς δικαστάς :

« Σεβαστοὶ δικασταί, εἶπον, ζητοῦμεν χάριν
ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος ῥάπτου, διότι τίς θά
μᾶς ἐνδύη ἂν αὐτὸς ἐκλείψῃ; ἀντ' αὐτοῦ ὅμως ἐ-
πειδὴ καὶ ὁ νόμος πρέπει νὰ ἱκανοποιηθῇ ἀπαγο-
νίσαι τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο ἀμαξοποιῶν τοῦ χω-
ρίου καθόσον μάλιστα μᾶς εἶναι πάντῃ περιττός. »

* Ὁ σοφὸς γερμανὸς Κέστνερὸς εἰς τοὺς προ-
τρέποντας αὐτὸν νὰ μελετήσῃ τὰ συγγράμματα
τοῦ φιλοσόφου Καντίου, ἀπεκρίθη· « Μέχρι τοῦδε
ἐξέμαθον δώδεκα διαλέκτους ἀρχαίας καὶ νεωτέ-
ρας· δὲν ἀρκοῦσι λοιπὸν αὐταὶ καὶ μὲ βιάζεστε νὰ
μάθω καὶ δεκάτην τρίτην; »

* Ἐν Καλιφορνίᾳ ἐκοψαν ἐσχάτως δένδρον ἔχον
ὕψος μὲν 325, περιφέρειαν δὲ 90 πόδας. Ὁ φλοιὸς
αὐτοῦ εἰς τινα μέρη εἶχε πάχος 4 ποδῶν. Ἡ δὲ
ἡλικία του ἦτο τρεῖς χιλιάδες καὶ ἑκατὸν ἔτη.

ΛΙΝΙΓΜΑ. Α'.

Ἄν καὶ δὲν εἶμαι Βασιλεὺς
Τὸ στέμμα ὅμως φέρω.
Τὸ στέμμα εἶναι πορφυροῦν
Τὰς ὥρας δὲ προσφέρω.
Ὅταν ἀρχίζῃ ἡ αὐγὴ
Τὸ φῶς της νὰ σκορπίῃ
Τότ' ἡ τραχεῖά μου φωνή
Ἐργάτας ἐξυπνίζει.

Β'.

Εἰς τὸ σήμερον μὲ βλέπεις
Εἰς τὸ αὔριον οὐχί.
Καὶ τὸ γήπεδον μὲ ἔχει
Καὶ αὐτὴ ἡ ἐξοχή.
Ἐγὼ πάντοτ' εἶμαι φίλος
Τῶν κηφῶνων καὶ νυκτῶν.
Πλὴν κί' ὁ ἥλιος μὲ ἔχει
Πάντοτε ὡς ὀδηγόν.